

Aç Gözlü

– hanife duman · 09 Aralık 2014

üç beş kuruş para görüp dolunca cebin
insanlıktan çıktın sanki kendini kaybettin
anlayamadım yıllardır nedir senin derdin
aç karnını doyurdumda
aç gözünü doyuramadım yıllardır bir senin

sabah akşam keyf eder kalkmaz yatarsın
çocuklar acıklar ağlar hiç umursamazsın
işten eve geldiğimde yüzüme bile bakmazsın
sen insan değil insanlıktan bile anlamazsın
aç karnını doyurdumda
aç gözünü doyuramadım bir senin

sanırsın köşklere saraylarda doğmuş büyümüş
limuzinde özel otolarla gezmiş tozmuş
kürkler mantolarla bu günlere gelmiş
bütün mağazalar sanki onun emrine girmiş
kartlar bitmiş limiti tükenmiş
umurundamı senin bunlar nasıl ödenecekmiş
aç karnını doyurdumda
aç gözünü doyuramadım bir senin

temizlik yemek yapmak olurdu onun için bir mucize
çocukların hasret kalmış sevgi dolu bir anneye
tüyler bitti bak dilimde söyleye söyleye
yıllar oldu hasret kaldım sıcak bir yemeğe gülen bir yüze
onca sitem ettin kıyamadım sana ben yinede
havale ettim seni yüce yaratan rabbime
aç karnını doyurdumda
aç gözünü doyuramadım bir senin

sevdim seni çok sevdim bilmedin
bir gün olsun tatlı dil güler yüz göstermedin
hasta oldum bir kaşık çorba bile vermedin
senin için çalışıp didindim kıymetimi bilmedin

senin için beş araba beş de ev değiştirdim
yinede seni ne memnun ne mutlu edemedim
aç karnını doyurdumda
aç gözünü doyuramadım bir senin